

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 4595

гр. София, 24.06.2020 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в закрито заседание на 24.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

като разгледа дело номер **14017** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК.

Образувано е по искова молба на [фирма], [населено място], [улица], ет. 3, ЕИК[ЕИК], със съдебен адрес – С., [улица], ет. 4, офис 2, чрез адв. С. С., срещу Агенция „Митници“, като се претендира заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 1 473 499,02 лв., във връзка с постановления за налагане на обезпечителни мерки от 18. 07. 2014 г. и от 02. 02. 2015 г., както и издадени наказателни постановления.

С разпореждане от 19. 12. 2019 г. на съдията докладчик, е оставено делото без движение, с указания до ищеца да отстрани констатираните от съда нередовности на исковата молба.

В указания от съда срок, на 16. 01. 2020 г., е постъпила молба от ищеца, с която обаче се отстраняват само част от нередовностите, като е посочено е, че размера на исковата претенция е 1 478 228,79 лв. и не се касае за отделни искове, а за обща съвкупност. Сочи се, че вредите произтичат от постановленията за налагане на обезпечителни мерки, които органът е бил длъжен служебно да отмени, но не го е сторил. Също така е посочено, че вредите произтичат от отменения АУАН и отмененото НП № 753 / 16. 12. 2014 г.

С разпореждане от 20. 01. 2020 г. е дадена последна възможност ищецът да посочи, връзката между отмененото НП и претърпените вреди, след като претендира вреди от неотменени постановления за налагане на обезпечителни мерки, да посочи в какво се изразяват бездействиата на ответника и същите следва да са фактически, а не правни, причинната връзка, вредите и др.

С молба от 13. 03. 2020 г. ищецът, чрез процесуалния си представител сочи, че уточненията са излишни, тъй като всичко било ясно посочено и след като има едно отменено НП, всички останали НП-та е следвало служебно да се отменят от ответника. Бездействието можело да бъде и фактическо и правно, а

причинно-следствената връзка била повече от ясна, тъй като е комплексна незаконосъобразна практика.

С писмен отговор от 22. 06. 2020 г. ответника прави възражения за недопустимост, евентуално – неоснователност на иска.

Съдът счита, че исковата молба следва да бъде върната, тъй като не са изпълнение процесуалните предпоставки по чл. 203 и сл. от АПК.

Условие за допустимост на иска по реда на чл. 203 и сл. от АПК, е наличието на отменен административен акт, от който са произлезли вредите – чл. 204, ал. 1 от АПК или наличието на действие или бездействие, което следва да се установи от съда, пред който е предявен иска.

В конкретния случай съобразно посочените от ищеца обстоятелства в исковата молба се претендира обезщетение поради постановления за налагане на обезпечителни мерки № РПНОМ-5800-2/32-80569 от 18. 07. 2014 г. и № РПНОМ-5800-1/32-19128 от 02. 02. 2015 г. издадени от началника на Митница Столична. Твърди се, че поради издадените постановления била блокирана дейността на фирмата, което довело до невъзможността да обслужва банковия си кредит.

Видно е обаче, както и самия ищец сочи, че двете постановления не са обжалвани и същите не са отменени.

След като не е налице отменен административен акт издаден от ответника, от който да са произлезли вредите, не е изпълнена положителната процесуална предпоставка по чл. 204, ал. 1 от АПК, съгласно който иск може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред.

Условие за допустимост на иска, е да се касае за наличие на отменен акт, какъвто обаче, както беше посочено по-горе не е налице, поради което така предявения иск е недопустим.

Според заявеното в поправената искова молба от 16. 01. 2020 г., след като основанието за тяхното съществуване било отпаднало, органа който служебно бил длъжен да ги отмени, не го е сторил и това е формата на неговия деликт, като бездействие.

Безспорно е, че така издадените постановления са административни актове, които не са обжалвани и са влезли в сила, поради което същите се ползват със стабилитет. Наличието на последващо основание за тяхната отмяна, поради новонастъпили обстоятелства, обаче не се отразява на тяхната законосъобразност.

В чл. 208 от ДОПК е регламентиран реда за отмяна на обезпечението, като никъде в исковата молба не се сочи, че са предприети такива действия.

В същото време неотменянето им от страна на административен орган не представлява бездействие, тъй като законът изисква това да е фактическо действие, а всъщност се касае за правно действие. Установяването на незаконосъобразно действие от страна на съда, по реда на чл. 204, ал. 4 от АПК касае единствено фактически действия, но не и правни такива. Непроизнасянето в срок или отказа за отмяна, не е фактическо действие, а представлява административен акт, който отказ се оспорва по реда за оспорване на самите постановления.

От друга страна, съдът счита (макар и всъщност това да е извън предмета на настоящото дело), че не е било и налице основания за отмяна на наложените обезпечения, а само до промяна на техния размер.

Видно е, че в постановления № РПНОМ-5800-1/32-19128 от 02. 02. 2015 г. се сочи, че същото е за обезпечаване на задълженията по наказателно постановление № 752 /

2014 г. на обща стойност 33 882 лв., както и по наказателно постановление № 753 / 2014 г. на обща стойност 24 540 лв.

Ищецът сочи само отмяната на НП № 753 / 2014 г., но видно от представените от ответника доказателства, НП № 752 / 2014 г., което е на по-голяма стойност, е оспорено по съдебен ред, но с Решение от 21. 03. 2016 г. по НАХД № 6182 / 2015 г. на СРС е потвърдено. Решението на СРС не е обжалвано и е влязло в сила на 04. 05. 2016 г., видно от отбелязването (стр. 117 на гърба) върху него.

При това положение, е безспорно че постановленията за налагане на предварителни обезпечителни мерки не са отменени, като дори са били налице основания за тяхното издаване, тъй като задължението в по-голямата си част (за 33 882 лв.) е установено с влязло в сила наказателно постановление.

От друга страна, видно е че отклонението на стоки от митнически режим е установено с две наказателни постановления, като едното е потвърдено от страна на съда, а другото е отменено.

В същото време, ищецът сочи, че вредите произтичат и от издадените наказателни постановления, но не уточнява обстоятелствената част на иска, по отношение на това как са произлезли тези вреди. Видно е, че в тази връзка са дадени изрични указания с разпореждане на съда от 20. 01. 2020 г., но с молба от 13. 03. 2020 г. ищецът сочи, че всички останали НП следвало да бъдат отменени служебно от ответника, което представлява правен абсурд, тъй като другото НП е било предмет на съдебен контрол и е потвърдено от съда.

Също така ищецът сочи, че причинно – следствената връзка е повече от ясна и същата била комплексна незаконосъобразна практика.

По този начин обаче не се отстраняват констатираните нередовности на иска, тъй като исковата молба не отговаря на изискванията на чл. 127, ал. 1, т. 4 от ГПК.

Видно е, че ако действително са били налице затруднения в дейността на фирмата, същите биха били от издадените постановления, тъй като се запорират банковите й сметки, но както беше посочено, тези постановления не са отменени. В същото време само по себе си издаването на НП не предполага настъпването на някакви вреди още повече, да е пречка за обслужването на банков кредит. В случай обаче, че действително са налице някакви вреди именно от издаването на НП следва ищеца в обстоятелствената част да посочи конкретно в какво се изразяват тези вреди и каква е причинно-следствената връзка между издаването на незаконосъобразното НП и настъпването на вредите, като същите да са именно следствие от това НП. Видно е, че има две издадени НП, като само едно е отменено, поради което ищецът следваше конкретно да посочи, по какъв начин именно от отмененото НП са причинени вредите, което обаче въпреки дадените указания не е направено.

Всъщност ищецът макар и да сочи, че се касае за един иск, претендира вреди от различни основания, но без пак да ги конкретизира. Не се сочи, как макар и първото постановление за налагане на обезпечителни мерки от 18. 07. 2014 г., да е преди взимането на банковия кредит от 21. 08. 2014 г., същия да е допринесъл за невъзможността да бъде погасен. По същия начин не се сочи, каква е връзката с постановленията или НП-та с платените неустойки, като едната е по фактура от 30. 09. 2014 г. Няма конкретизация от какво произтичат вредите по сочените граждански дела, лихви, държавни такси и разноски, поради което и съобразно чл. 129, ал. 3 от ГПК исковата молба следва да се върне, а производството по делото, да се прекрати.

По изложените съображения и на основание чл. 207, ал. 2 от АПК и чл. 129, ал.

3 от ГПК, Административен съд София-град, I отделение, 5-и състав

О П Р Е Д Е Л И:

ВРЪЩА исковата молба на [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], срещу Агенция „Митници“, с която се претендира заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 1 478 228,79 лв., във връзка с постановления за налагане на обезпечителни мерки от 18. 07. 2014 г. и от 02. 02. 2015 г., както и издадени наказателни постановления.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. дело № 14017 / 2019 г. по описа на Административен съд София-град, I отделение, 5-и състав.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба в 7-дневен срок от съобщението, пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: